

РЕШЕНИЕ

№ 5124

гр. София, 28.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5377** по описа за **2012** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ЗД [фирма], чрез адвокат Г. срещу решение № 38 от 07.05.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 13701/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 10 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-610 от 15.04.2011 г., издадено от Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

С посоченото НП на ЗД „Б. Инс” АД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ са наложени пет имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лева, за неизпълнение на законово задължение по чл. 317а, ал. 3 от Кодекс за застраховането /КЗ/.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е неправилно, незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че административно-наказващият орган е подходил твърде формалистично, като не е обсъдил възраженията на дружеството, дадени в писмените обяснения по повод на съставянето на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/. Посочено е, че е налице несъответствие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представляващия касатора и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя и са обсъдени приложените към административно-наказателната преписка доказателства. От фактическа страна е прието, че при извършването на периодична проверка на изпратени в КФН номера на сключени от ЗД [фирма] застрахователни договори „Гражданска отговорност” на автомобилистите е установено, че дружеството е подало информация за пет сключени застрахователни със закъснение. Бездействието е квалифицирано като нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, подлежащо на санкция по реда на чл. 317а, ал. 3 от Кодекс за застраховането/КЗ/.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-1106 от 19.10.2010 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.

В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е отменил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от адвокат Г. на 23.05.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 17.05.2012 г. /вх. 21929/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, но направените правни изводи не се споделят от настоящия съдебен състав.

Според касационната инстанция при съставянето на АУАН и НП е допуснато нарушение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, изразяващото се посочване на нарушената норма и на неправилно приложение на материалния закон при преценката, че ЗАД ЗД [фирма] е субект на нарушението, за което са наложени процесните имуществени санкции.

В акта и в наказателното постановление като нарушена е посочена разпоредбата на чл.

317а, ал. 3 от ЗАНН. В диспозицията на тази норма не се съдържа правило за поведение, нарушението, на което от страна на застрахователя е способно да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците в Р. Б. е в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294“. Но процесната разпоредба не е посочена като нарушена както в съставения АУАН, така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние, санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в част Седма на КЗ „Административно-наказателни разпоредби“, а от друга тя не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки от който и да е застраховател.

Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал. 1 и ал. 2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административно-наказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

Поради това неспазването им е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал.1 т.1 и застрахователите от друга държава членка, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал. 4 от същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От стриктното тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал.

1 от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Това налага разпоредбата да се прилага точно, според разпореденото в чл. 46, ал. 1, предл. 1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ тълкуване. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административно-наказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът, в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

В действаща национална правна уредба, за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, което задължение кореспондира със целите, установени в чл. 292 от КЗ във връзка с въвеждане разпоредбите на Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета /отм./.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 42 от 3.11.2010 г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и т. 2 от КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр. 90 от 16.11.2010 г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011г.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че по отношение на застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ, законът също предвижда задължение да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал. 4, но то е предвидено в други норми, за нарушението на които санкцията по чл. 317а, ал. 3 от КЗ е неприложима.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС е неправилно, поради което следва да бъде отменено, като по същество се отмени изцяло оспореното НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 38 от 07.05.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 13701/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 10 състав, като вместо него постановява,

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № Р-10-610 от 15.04.2011 г., издадено от Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ са наложени пет имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лева, за неизпълнение на законово задължение по чл. 317а, ал. 3 от Кодекс за застраховането /КЗ.

Решението е окончателно.